

[Palle Simonsen]

ning, at vi, som udenrigsministeren har sagt det, lægger megen vægt på, at vi i fremtiden holder fast i den enighed omkring udenrigs- og sikkerhedspolitikken. Vi gør os stadig væk betydelige forhåbninger om, at denne sag ender på en realistisk måde den 12. december. Man kunne, som fremskridtspartiet har udtrykt det, og som jeg har udtrykt det i min tale i dag, understøtte synspunktet om det fejlagtige, som vi mener regeringen har gjort på det seneste, men vi tror stadig væk på det rigtige resultat, og vi tror, det ville skabe forvirring at fastslå andet gennem dagsordener i dag. Derfor er vi indstillet på at følge det, som regeringen har lagt op til: at stemme imod samtlige dagsordener.

Arentoft (FP):

Hr. Lasse Budtz sagde i sit første indlæg, at det ville være svært for socialdemokratiet at forklare NATO om udsættelsen på det halve år. Udenrigsministeren havde lige inden i sin besvarelse af forespørgslen sagt, at sigtet med de 6 måneders udsættelse var, at den sovjetiske regering inden for denne periode klart skal tilkendegive, at den omgående vil standse al videre produktion og stationering af SS-20 og Backfire og samtidig erklære sig rede til at indlede reelle nedrustningsforhandlinger. I sit andet indlæg kommer udenrigsministeren så og siger, at hvis der ikke sker noget inden for et halvt år, men der måske i løbet af lidt længere tid sker noget, så er der dog kommet forhandlinger i gang, og så har man fået stoppet produktionen af SS-20 og Backfire. Her må jeg så spørge udenrigsministeren: tror udenrigsministeren overhovedet på det? For mig er det tomme ord.

Hr. Niels Helveg Petersen stillede det spørgsmål til udenrigsministeren, om vi, hvis infrastrukturprogrammet virkede og vi ikke kom med, skulle betale dertil. Vi fik et klart svar. Jeg havde de samme oplysninger, at det drejer sig om ca. 40 mill. kr. Man kommer næsten til at mindes den tid, da kommunisterne var herinde; de talte også altid om, at forsvaret kostede 10-11 mia kr. De overdrev tykt. Det var det samme, hr. Niels Helveg Petersen gjorde, da han sagde, der var tale om 50-60 mill. kr. Man må være lidt mere nøjagtig i sine opgivelser, som gamle fader Holberg sagde.

Jeg er enig med hr. Ib Christensen i, at det er uparlamentarisk adfærd på forhånd at sige, at man stemmer nej til samtlige dagsordener uden overhovedet at have set dem eller læst dem eller noget som helst. Det er efter min mening partitaktik i renkultur, det har intet med realiteter at gøre, og jeg er meget skuffet over, at man overhovedet kan optræde på den måde.

Vi siger nej til de to dagsordener, der er fremsat af henholdsvis de radikale og retsforbundet. Med hensyn til den radikale dagsorden kan vi sige ja til første del og nej til anden del, og så er vi nødt til at sige nej til den hele. For retsforbundets vedkommende må vi sige nej til første del og ja til anden del, men det bliver alt i alt, at vi siger nej til hele dagsordenen.

Hr. Lasse Budtz stod her og talte om den enighed, der er i den socialdemokratiske gruppe. Det er da rørende at høre. Jeg gad vide, hvor stor den enighed egentlig er. Den 12. november tager vores udenrigsminister ned på Danmarks vegne og taler med forbundskansler Helmut Schmidt i Bonn og antyder, at vi formentlig vil gå med. Så kommer han hjem, og så får man det til noget andet i gruppen. Jeg tror, det er så som så med hensyn til enigheden.

Her til sidst kommer der ligesom en åbning hos udenrigsministeren. Der bliver talt om det møde, der skal være mellem de faste repræsentanter i morgen. Nu vil man prøve at forelægge det, og så vil man høre, hvad der sker. Ministeren nævnte også det møde, som vi skal have i det udenrigspolitiske nævn den 11. Der er altså en mulighed for, at socialdemokraterne kommer til fornuft, således at der bliver det store flertal for at gå ind for disse mellemdistanceraketter, som et stort flertal dermed vil kunne acceptere.

Gert Petersen (SF):

Jeg har kun en enkelt bemærkning til hr. Robert Pedersen. Jeg må korrigere den forkerte historiske fremstilling. Freden siden NATOs oprettelse har ikke været den længste historiske fredsperiode i Europa. Det er som bekendt 34 år - o.k., så har jeg endda lagt 4 år til, altså fra 1945. Den længste fredsperiode i Europas historie er fra 1871 til 1914. Det er 43 år, og den endte med, at den første verdenskrig brød ud. Der var også